

Ciganček poje

Ko zaigra in zavriska v objesti,
pravijo, da je škrjanček —
in ko nehá, je beraček na cesti,
beden izgnanček-ciganček.

Pesem najlepšo zapoje otrokom:
spev o kraljični zakleti,
da prisluškujejo radostnim zvokom,
vsi za rešitelja vneti.

Iz violine glasovi kipijo —
deklice mlade sanjavo
s tihim nasmehom na ustnih strmijo
v jasno in svetlo daljavo ...

Vriskajo, vriskajo strune veselo;
pesem odmeva po vasi —
fantje junaki zavriskajo smelo:
zlati so njihovi časi!

Starčkom zapoje pa tisto otožno
o izgubljeni mladosti —
sklonijo sive glavé se pobožno
v nemi in trpki bridkosti.

Vriska ciganček in svira in poje,
poje, kot ptički čebljajo;
pa mu pri srcu hudo in težko je —
solze v očeh mu igrajo.

V joku trepečejo strune srebrne,
kot da občutijo bedo,
ki se nikoli očem ne odgrne,
ne razodene z besedo.

V hiši se kmečki odpirajo vrata
in kot podoba napuha
v njih se prikaže kmetica košata,
vrže mu skorjico kruha.

Pesem utihne. Zastane mu roka,
ko se za kruhek zahvali.
Nihče ne mara cigančka-otroka;
vse ga prezira in žali.

Ko zaigra in zavriska v objesti,
pravijo, da je škrjanček —
in ko nehá, je beraček na cesti,
beden izgnanček-ciganček!